

DODELIJKE HERINNERINGEN

Leesbaar voor volwassenen en kinderen vanaf 16 jaar

Deze paperback of E - publicatie mag door kinderen vanaf 16 jaar worden gelezen. Er zijn helemaal geen expliciete pornografische, hetzij racistische of gewelddadige, negationistische en of opruiende teksten in beschreven. De auteur wil wel waarschuwen dat sommige hoofdstukken sterk aangrijpend zijn door romantische pure halloween horror met spoken en geesten, of soms zelfs de Dood als de huiveringwekkende figuur met de Zeis.

Niets in dit boek mag worden overgenomen, gekopieerd op gelijk welke mediadrager, hetzij mondeling, hetzij schriftelijk, hetzij gedigitaliseerd of op gelijk welke mogelijke manieren dan ook, zonder uitvoerige en schriftelijke toestemming van de auteur en uitgever.

PROLOOG

Dit is het eerste boek over een zeer integere en sympathieke rechercheur van de Antwerpse politie, van de moordafdeling. Over zijn jeugd en verleden weet de capabele politiemann zelf bijna niets. Dat zou zo gebleven zijn ware het niet dat zijn baas, commissaris Gaston Bomans hem plots opzadelde met een 'Cold Case' die nog steeds om opheldering vroeg. In normale gevallen zou zo'n oude Cold Case naar de 'Stofkamer', waar niet opgeloste moordzaken verticaal worden geklasseerd of naar de 'Papierversnipperaars' verhuizen. Maar dit ging om een moord op een politiemann, bijna vijfendertig jaar geleden. Dat kon Bomans zich niet veroorloven. Een vermoorde politiemann was immers een smet op het blazoens van de politie.

Nu alle dossiers dienen te worden gedigitaliseerd kregen sommige, belangrijke onopgeloste dossiers een tweede of zelfs derde levensadem. Dat deze Cold Case ook de levensvisie en duistere geheimen uit het leven van deze vrij knappe politiemann naar boven liet borrelen wilde rechercheur Dominique Degryse deze zaak zo snel mogelijk oplossen. Doch de geheimen die naar boven kwamen lieten Dom in een almaar moeilijker positie op alle mogelijke vlakken dumpen. Samen met zijn goede vriend de ietwat oudere schouwwarts 'Doc' Braeckmans en zijn geüniformeerde brigadier Willy Lemmens bracht Dom steentje na steentje, puzzelstukje na puzzelstukje naar boven. En wat hij vond, stond hem allerminst aan.

Wilde Dom al die vreemde waarheden wel verder doorgronden? Hij ontdekte tot grenzeloze verbazing dat hij een eeneiige tweelingzus had, hij vond zijn biologische ouders terug... die vermoord waren toen hij nog een kleine jongen was en nog veel meer. Hij vond bizarre puzzelstukken die hem bijna aan de grens van complete waanzin brachten. Dominique kreeg te maken met het toppunt van Corruptie in persoon... Eerste Schepen Lydia Verbeelen, kortweg Patapouf genoemd omdat ze met haar honderdnegenenzestig kilogram een bombastische

dikke verschijning was. Dom kreeg ook te maken met twee huurmoordenaars sinds hij zich met deze Cold Case bezig hield. Maar het zal hem absoluut niet stoppen. Als de rechercheur zich in iets vastbijt, laat hij dat pas los als alle puzzelstukken op hun plaats gezet zijn en de dader(s) achter slot en grendel zitten.

En er was één ding die zijn levensvisie volledig door elkaar husselde. Als agnost kon hij maar moeilijk geloven dat er meer was dan hemel en aarde deden vermoeden. Veel meer zelfs. Vaak wist Dom niet hoe hij een verslag voor de onderzoeksrechter moest opstellen zonder de waarheid geweld aan te doen, want vele dingen werden door politie en overheid beschouwd als 'aangebrande zaakjes', oftewel zaken waarin een vleugje paranormaliteit zit. Dom is sowieso een realistische agnost. Hij hield een citaat van de wiskundige – filosoof, René Descartes in ere. 'Aan alles moet getwijfeld worden tot men stoot op iets wat ontwijfelbaar is'. Voor Dom betekende dit dat er niets, maar dan ook niets ontwijfelbaar kan zijn. Als men hem op wiskunde wees dan verwees hij meestal op het Higgsboson of Godsdeeltje alle gekende wiskundige, de meetkundige, en de algebraïsche, alsook de fysica wetenschappen zal omver werpen. Het LHC te Lausanne heeft zijn gelijk daarin ook bewezen.

Dominique is door zijn vrome tante Yvette Planckaert katholiek opgevoed. Doch de rechercheur gelooft niet in een God die als een belonende of belerende hoge koning die ergens in de hemel leeft. Waar hij wèl in geloofde was de goedheid en de slechtheid van de mensen en in een Energetische Intelligentie die alles creëerde. Vaak was deze sympathieke en vlotte rechercheur in strijd met zichzelf als hij dingen meemaakte die hij niet kon beschrijven of vatten. Zijn gehele leven is zo 'n beetje zoals de bekende rechercheur Nick Burkhardt van de succesvolle serie Grimm met het grote verschil dat in zijn belevenissen de ijzingwekkende realiteit onontkoombaar is.

Rechercheur Dominique Degryse... een alleenwonende, vrij knappe man met een oude kater 'Snorretje' van wie hij zielsveel hield. Dom, heel soms Dee-Dee zoals hij genoemd wordt, iemand die graag af en toe een heerlijke dure sigaar rookte maar een afschuwelijke hekel aan alcoholische dranken had. Dom hield er een vrij gezond leven op na en had slechts één hobby - ondeugd... vissen, hengelen...

samen met zijn oude vriend, de schouwvarts van de politie die zich simpel 'Doc' laat noemen. Niemand kende de echte voornaam van deze lijkenonderzoeker, buiten Dom en die had hem gezworen diens voornaam nooit of te nimmer vrij te geven. Als gewone man heeft Dom een vrij saai leven. Vrouwen interesseerden hem maar matig hoewel hij sowieso onbetwistbaar heteroseksueel was. Dom heeft een mooie vriendin maar niemand kende haar, zelfs zijn naaste medewerker, brigadier Willy Lemmens niet. Geen enkele persoon wist dat Dom een goede vriendin had van wie hij oprecht hield, een waardin van een klein cafeetje die zelf twee leuke poezen had en bovendien ook graag een goede sigaar lustte. Ze aanvaardde dat Dom als drukbezet politie rechercheur haar erg weinig kon bezoeken. De dagen dat de rechercheur zich kon vrijmaken waren zalige geschenken uit de hemel voor Switteke, de waardin van café. Switteke was het koosnaampje van deze sympathieke waardin. Helaas zal je haar in dit eerste verhaal van rechercheur Dom Degryse nog niet tegenkomen.

Het zal allicht nog vele jaren duren eer Dom alle puzzelstukjes van deze Cold Case in de juiste vakjes kon plaatsen en aldus zijn afkomst volledig kon bepalen alsook heel misschien de wereld kon verlossen van een erge vloek. Maar was dat 'redden' wel een goed idee geweest? Dom had ook af te rekenen met mensen voor wie een mensenleven evenveel waard zijn als een vodge weggegooid papier. Er was dus de Eerste Schepen Lydia 'Patapouf' Verbeelen die door haar ronde imposante omvang soms ook 'waggelende kwak' wordt genoemd. De aartslelijke dikke vrouw was de corruptie en machtsmisbruikster in hoogsteigen persoon, maar met een onwaarschijnlijke politieke zeer verstrekkende macht. En ook de stedelijke burgemeester Paul Jonckheere, in de wandelgangen 'Pajo Paljas' genoemd, stak vaak stokken in zijn wielen. En in dit verhaal is er ook Theofiel Verbeelen, vader de Eerste Schepen. Beiden kunnen elkaar niet zien of rieken maar ze zijn beiden wel de gezworen vijanden van rechercheur Dom Degryse.

Remo Pideg

TETRALOGIE

Kennismaking met rechercheur van de
Antwerpse politie Moordzaken

DOMINIQUE DEGRYSE

Dominique Degryse, voor zijn vrienden simpelweg ‘Dom’ of ‘Chef’ genoemd had een normaal leven als succesvol rechercheur voor de Antwerpse afdeling Moordzaken. We tekenen 17 april 2015

Plots op 17 april 2015... komt zijn meerdere, commissaris Gaston Bomans met een onopgeloste moord van een politie inspecteur op 11 maart 1972 die de verjaring naderde terwijl het ganse dossier gedigitaliseerd diende te worden. Bomans wilde deze zaak nog opgelost zien alvorens de verjaring zou plaatsvinden.

Maar wat de integere en sympathieke rechercheur niet wist was dat het ganse dossier zijn eigen vage en onbekende verleden zou blootwoelen. Door een rits hachelijke, ongelofelijke en levensgevaarlijke avonturen naderde Dom uiteindelijk achter de waarheid wie hij in werkelijkheid is... Het is een verhaal in vier delen...

DODELIJKE HERINNERINGEN	(huidig boek)
DE DUISTERE ORDE DER WITZUSTERS	(komt uit rond april 2019)
DE KRIJSENDE DOODSKOP	(komt uit rond oktober 2019)
HET MAUSOLEUM VAN DE DUISTERNIS	(komt uit rond februari 2020)

DODELIJKE HERINNERINGEN

Antwerpen, 17 april 2015... Een Cold Case Zaak voor rechercheur Dominique Degryse...

Commissaris Gaston Bomans die noodgedwongen meewerkte aan het project 'Digitalisatie' van Cold Cases en oude afgehandelde, alsook onafgewerkte zaken, vond een dossier die nog steeds niet compleet onderzocht was... een moord uit 1972 van een hunner collega's, ene François Kierkegaard. Dat het onderzoek kennelijk niet grondig werd gedaan lag aan het feit dat de vermoorde inspecteur geen graag geziene collega was. Bomans gaf uiteraard deze Cold Case aan zijn beste rechercheur... Dominique Degryse die al dadelijk zwaar te kampen had met ongelofelijke problemen. Het dossier was onvolledig en dik gevuld met niets ter zake doende onderzoeken en administratieve rommel. Zo'n zaak werd vaak een Lege Cold Case genoemd omdat er talloze paperassen, gegevens, formulieren, onderzoeken, verdachtenverslagen en getuigenverslagen ontbraken. Zal Dom dan een juiste aanvang kunnen maken met deze mysterieuze Cold Case? En zal die onopgeloste zaak zijn leven compleet veranderen?

De vierendertig jarige integere politie rechercheur Dominique Degryse schrok op van de harde vlamme klap die een dik, neergesmeten map op zijn werktafel veroorzaakte. Hij keek op naar de man die het dossier op de tafel had gevlamd... Zijn meerdere commissaris Gaston Bomans.

Als er minstens één ding was dat deze laatste nooit deed is iets uit woede op een tafel smijten. Dat hij dat nu wèl deed, had sowieso een zeer specifieke reden. Doch Dom liet zich niet van zijn stuk brengen en keek zijn baas vragend aan met zijn bekende en charmerende Tom Cruise glimlach die al talloze vrouwen vertederde. De rechercheur bekeek het etiket met een schreeuwerig ingevulde naam van het dossier... François Kierkegaard?

Een zaak van ene inspecteur Kris Caersmaker? Wat betekende dat? Dom schrok van de vermelde datum... zo oud als de straat! Wat bezielde zijn baas hem op te zadelen met zulks?

“Hierzie... Dom, ik wil dat je die ouwe zaak doorpluist en uiteindelijk helemaal oplost. Je voorganger heeft er zich helaas niet op stuk gebeten. Ik hoop dat jij dat nu wèl doet... want ik wil sowieso niet dat dit dossier onafgewerkt verticaal geklasseerd wordt in onze 'stofkamer' of erger... naar de papierversnipperaar

gerangeerd wordt. Komaan jongen, begin er maar aan. Het heeft zeer grote prioriteit gekregen vanaf nu. Oké?”, gromde commissaris Bomans die zonder verdere uitleg alweer naar zijn kantoor verdween.

Dat de baas erg slecht gezind bleek te zijn, kon Dom best begrijpen want straks kwam Eerste Schepen Lydia Verbeelen... de vleesgeworden corruptie met veel plezier en graagte een intens diepgaande controle uitoefenen op last van de burgemeester Paul Jonckheere, alias ‘*Pajo Paljas*’. Natuurlijk was het vooral de dienst Moordzaken die het onderspit diende te delven. Dom liet immers niet toe dat zijn afdeling moet zwichten voor de wensen en eisen van Verbeelen en Pajo Paljas. Alle andere politie afdelingen lopen allang mee in de pas van de ‘*Patapouf*’ en ‘*Pajo Paljas*’. De schepen profiteerde daar volop van. Vaak deed ze zich voor als een poeslieve dikke dame die een afdeling kwam helpen.

Groot was de verbazing achteraf, wanneer de leiding zuchtend had toegegeven aan haar grillen en onredelijke eisen. De jonge rechercheur zuchtte diep, maar er hielp toch geen lievemoderen aan wanneer de baas hem een opdracht gaf. Hij opende het dossier dat kennelijk nog op de oude manier bij elkaar werd gebonden...

Twee harde kartonnen platen op A4 formaat, bijeengebonden met zwarte textiel lintjes. De rechercheur keek links waar zijn helper, brigadier Willy Lemmens zich onledig hield met het aanvullen van bureau administratie, een werkje met een onfris ruikend visadempje, figuurlijk gezegd. Toch was de oudere brigadier zeer erg nauwgezet in zijn werk. Heb je een dossier met ontbrekende stukken, paperassen, bladen, boekhoudkundige verslagen? Willy knapte het in no-time sowieso op! Dat heeft ie al altijd gedaan en op Willy kon je stevast rekenen. Was het om het halen van een koekje bij de bakker of een dossier bij binnenlandse Veiligheid? Willy zorgde ervoor. Dom zou niet weten wat te doen zonder zijn trouwe brigadier, een man uit duizenden. Hij was twee jaartjes ouder dan Dom.

“Zeg Willy... je bent hier al wel paar jaartjes langer dan ik op deze afdeling. Ken jij een rechercheur, die zich Kris Caersmaker noemt? Die zou een van mijn illustere voorgangers geweest zijn. En ja... het slachtoffer, ene... euh watte? Ene Pascha? Godjandorie... wat een naam! Enfin... kun jij er misschien wat meer over vertellen?”, wilde Dom weten.

Willy grinnikte luid. Blijkbaar had hij die heren goed gekend of er tenminste van gehoord. Willy bleef grinniken en gniffelen omdat de chef hem zulks vroeg.

'*Pascha*' was geen gekende naam, eerder een vieze scheldnaam. Dom vroeg zich af waarom sommige politiemannen zo dweepten met die vreemde bijnamen. Soms noemde men hem wel eens DeeDee, maar dat eerder een allusie op zijn eigen naam Dominique Degryse. Voor de vrienden heet hij simpel Dom. Die inspecteur die zich met die zaak bezig hield werd '*Kwast*' genoemd. Tja...

"Ja hoor chef... Wat de rare '*Kwast*' Kris Caersmaker betreft... geliefd was ie allerminst. Hij is op brugpensioen gegaan. Althans dat wordt beweerd. En die Pascha waar je het over hebt... Hahaha... das François oftewel... Sus Kierkegaard. Ook al een vervelend kieke, maar hij werd helaas wel vermoord. En weet u... een heel lange tijd was onze Doc, hemzelf, de spijtige verdachte geweest.", vertelde de brigadier, eerst schaterlachend maar dan overgaand naar een iets sombere, engere intonatie. Dat beviel Dom helemaal niet. Doc was een zeer goede vriend die hem veel dingen geleerd heeft, zelfs een keer zijn leven gered. Wie Doc kent verwerpt zo'n gedacht.

"Onze Doc? Maar allez dat de prachtige goedheid in persoon? Ja toch?", riep de rechercheur verbluft. Willy knikte en vulde verder zijn administratiegegevens in voor de dienst boekhouding. De brigadier hield alles... rekeningen en algemene onkosten nauwkeurig bij. Die moesten tot op de eurocentiem kloppen want anders stuurde Eerste Schepen Verbeelen een extern bureau die de ganse afdeling ging doorlichten vanaf het uiterste prille begin van vorige eeuw. Dat betekende ambras, gesakker, gevloek, scheldtirades en een heleboel stof van de '*stofkamer*'. Willy was immers de enige politiemann die een diploma boekhouding, bedrijfsbeheer en cultuurgeschiedenis had.

Verbeelen moest niets hebben van Willy Lemmens en daardoor heeft Willy het nooit verder kunnen brengen dan brigadier. Dat had Dom altijd zeer spijtig gevonden want Willy is een meer dan keigoed politiemann. Hoewel rechercheur Degryse als '*de chef*' de ganse moordafdeling leidde had hij er nog steeds niet de officiële erkenning voor gekregen en derhalve ook de loonfaciliteiten niet. Maar daar zat Dom niet op te wachten. Hij heeft het altijd een grote eer gevonden om met de mensen van de afdeling te mogen werken. Dat Dom geliefd is door al zijn medewerkers, staat buiten kijf.

Ook commissaris Bomans en de vrouwelijke onderzoeksrechter die Dom de opdrachten gaf, vond hem een meer dan uitmuntend rechercheur... nauwgezet, bloedeerlijk, onkreukbaar en handelend naar letter van de wet. Een politiemann

zoals er helaas niet zoveel zijn. Eigenlijk was Dom een graag geziene gast in alle afdelingen van het ganse Antwerpse politie korps. Hij werd ook vaak uitgenodigd. “Zeg Willy... we zijn afgedwaald... tweede keer dat ik het u vraag... ik kreeg dus van de baas een ‘*Old Case*’ met de dringende aanroep om die snel op te lossen. Wil je me dan alsjeblieft wat meer vertellen over leven en werken, laat zeggen, die eum... Kwast... Kris Caersmaker? Je vertelde me dat hij op brugpensioen is gegaan, maar dat je daaraan twijfelt. Leg me dat alsjeblieft eens uit. Dat staat niet in dit dossier. En dat onze goeie Doc verdacht werd? Wie beschuldigde hem eigenlijk? En wat was de motivatie ervan?”, vroeg de rechercheur.

Dom opende het dikke dossier opnieuw en haalde het eindverslag uit om er een idee van te krijgen. De bijnaam van de vermoorde inspecteur François ‘*Pascha*’ Kierkegaard bleef hem sterk intrigeren. Dat betekende dat de vermoorde misschien een Turks (?) elite militair was, peinsde Dom. Alleszins geen Belgische militair. Maar een Turk? Das mogelijk wel wat te ver gezocht, meende hij.

Zowel Caersmaker als Kierkegaard hadden een Vlaamse, geen Turkse naam. Dus die ‘*Pascha*’ deed dus denken aan een zeer vervelend kereltje. Een mini-Patapouf allicht? Toch wat meer info voor nodig, vond Dom. En hoe dik dit dossier ook was... er ontbrak kennelijk alles in.

“Ja, sorry chef, kijk... De officiële uitleg is dat Caersmaker zelf een aanvraag deed om vroeg op pensioen te gaan, na de moord op de Pascha. Hij loste die zaak dus niet op. Op dit moment is hij eum... circa tachtig jaar en is al euh... een flink aantal jaren uit het korps gestapt. Kwatongen beweren dat hij eruit gevlogen is omdat hij de vader van madam Patapouf, den Theofiel had beledigd door te stellen dat hij en burgemeester Pajo Paljas elkaar begunstigen... je kent dat wel... de *ons-kent-ons* politiek. Maar de echte reden zou een anoniem verslag geweest zijn die onze Doc vreemd genoeg helemaal vrijpleit en Caersmaker beschuldigde van meened. Edoch zijn en blijven die twee nog steeds de allerbeste vrienden, weet u? Doc vertelt helaas niets over de vriendschap die hij heeft met de Kwast.”, vertelde Willy Lemmens stil fluisterend. Dom staaarde Willy opnieuw aan. Wie zou dan schrijver zijn van dat verslag dat Doc van meened beschuldigde? Pure nonsens dat iemand Doc van oneerbiedige of criminele dingen beschuldigde! Er is toen dus behoorlijk met iemands poten gerammeld geweest. Das zeker! En voor zover Dom het begreep... vooral met de poten van Doc en uiteraard de Pascha. Iemand wilde dus dat drietal geheel uitschakelen. Maar waarom dan? Dat wordt het

volgende, te zoeken puzzelstukje. Dom noteerde het op een nieuw blad papier. Het gaat verdorie lastig worden, wist Dom nu al. De vraag luidt of hij die zaak naar alle tevredenheid van commissaris Bomans zou kunnen oplossen? Dom had al een miniem zweempje vermoeden wie daar achter kon zitten, alles wees daar ook op. Maar ja eerst zien, zei den blinde. Dom dacht al dadelijk aan de dikke corrupte Patapouf. Die zit toch in allerlei duistere zaakjes verwickeld. Vergissen was inderdaad mogelijk. Patapouf was tijdens de moord op Kierkegaard nauwelijks vijf of zes jaar. Misschien haar vader Theofiel? Die puzzelstukken liggen nog open? Dat stoorde de rechercheur vreselijk. Hij hield echt niet van ontbrekende dingen. Als je vijf puzzelstukken hebt waarvan het derde onopgelost is, zullen de twee anderen sowieso fout kunnen lopen. Dat had Dom al zo vaak ondervonden.

“En als je u afvraagt wie dat anoniem verslag opstuurde, moet je eens in onze eigen kringen gaan zoeken, chef. Ben er zeker van dat u het al weet.”, fluisterde Willy. Dom keek ietwat vreemd en peinzend op. Hij had wel een idee, maar of het klopt is een openliggende vraag. Het 3de onopgeloste puzzelstukje, dacht Dom “Misschien wel... maar die zekerheid heb ik helaas nog niet, Willy. Donc enfin... ik start vanaf het begin.”, merkte de rechercheur filosofisch op. Het was alsof oud-rechercheur Caersmaker niet wilde dat de waarheid over de ganse zaak aan het licht kwam. Althans... dat was de impressie die Dom ervan had. Dat stak hem ook erg tegen.

Hij besloot naar Doc te gaan om wat info te kunnen lospeuteren. Bovendien was de schouwarts immers een benadeelde partij in deze zaak geweest. Even twijfelde Dom om Willy mee te nemen maar besloot het niet te doen. Bovendien was helaas ook Willy betrokken partij, al was het maar slechts terzijde, temeer omdat hij de personen kende om wie het allemaal ging. Het eerste verslag meldde de dood van Pasja Sus Kierkegaard. Die was inspecteur van de APZ (*Algemene Politie Zaken, noot van de auteur*). De volgende vraag is... uit welk land kwam die François Kierkegaard. Was ie Vlaming? Nederlander? Dom greep het verslag over de moordvaststelling. Maar daar kon hij geen staat uit opmaken. Stik! Dat is erg vervelend, vond de rechercheur. Hij trachtte alles na te pluizen... noteerde alle elementen stuk voor stuk, sorteerde de gegevens en maakte een volledig nieuw dossier op met als titel...

Moordzaak François Kierkegaard Antwerpen 11 maart 1972

Het dossier dat zijn meerdere op zijn werktafel had gevlamd voldeed helemaal niet.

Dom herlas het opgemaakte moordverslag en ergerde zich blauw aan de opstelling. Er ontbraken veel te veel feiten en gegevens. Dom kon zich niet van de indruk ontdoen dat de verslaggevende politiebeambte nogal amateuristisch te werk is gegaan.

Politie ANTWERPEN.
1972

Antwerpen, 12 maart

Afdeling APZ

Verbaliserenden: Inspecteur Kris Caersmaker, brigadier Jos Van Craen

Samen met collega Craen werd ik tijdens de inspectieronde door de Dispatch om 14u31 opgeroepen ons onmiddellijk te begeven naar de Vestingstraat ter hoogte van huisnummer 12. Dispatch had een verdacht overlijden gemeld. We kwamen ter plaatste, samen met het Parket om 14u51. De nodige vaststellingen van de Forensisch Technische Recherche vertelden ons helaas niet veel, alleen dat de vermoorde inspecteur François Kierkegaard is, van dienst APZ. De schouwarts van dienst werd door ons opgeroepen voor een diepte-schouwing van het lichaam, maar het Parket weigerde 'Doc' als schouwarts en stelde zelf iemand anders aan die er voor uit Leuven moest komen.

Het is nooit eerder gebeurd dat men een schouwarts uit een andere provincie ging halen. Nog volgens het Parket zou de moord gebeurd zijn rond het middaguur. Collega Kierkegaard werd getroffen op korte afstand door een 9 mm recht in het voorhoofd wat een Browning, doch eerder een oud Duits wapen, een Lüger impliceert. We bleven ter plaatse wachten tot de opgeroepen schouwarts uit Leuven de nodige vaststellingen, dienstig voor ons verbaliserend verslag kon overhandigen maar het Parket weigerde ons kopie te geven van het verslag met de

voorlopige doodsoorzaak. We begrijpen dit eerlijk gezegd niet, tenzij bedoeld werd dat Sus Kierkegaard door iemand van ons werd vermoord.

Door het gebruikte wapen kunnen we moeilijk aannemen dat een collega verantwoordelijk is voor de moord. Lùgers worden door niemand van ons gebruikt en het is sinds het einde van WOII een verboden wapen, hoewel er nog vele van die Lùgers in omloop zouden zijn. Bijkomend onderzoek toonde aan dat dit soort wapens nog steeds gefabriceerd worden maar men kan het desbetreffende wapen echter niet laden met de toenmalig gebruikte ammunitie en kogels van de bekende Duitse Lùgers tijdens Wereldoorlog II.

Politieel verslag door

*Insp. Kris Caersmaker
Brigadier Jos Van Craen*

“Zeg Willy... ik vind hier enkel maar het verslag van de moordvaststelling door inspecteur Caersmaker over collega meneer Kierkegaard. Verder geen schouwing verslag. Heel dat dossierpak is gevuld met compleet overbodige nietszeggende rommel. Geen getuigenverslag. Zo’n ongelofelijk dik dossier... enkel maar saaie technische pietluttigheden en nutteloze techno ballistiek. Er is zelfs geen verdachtenverslag bij. Zeker niet over onze Doc. Hoe kan dat nu?”, wilde Dom weten.

Willy stond op en ging bij Dom het dossier even doorbladeren. Ook brigadier Lemmens keek meer dan verbluft. Hij vertelde Dom dat hijzelf dat dossier had opgemaakt voor de aanstaande digitalisatie en vervolgens naar de Swa ter inventaris had gestuurd. Wat hier nu allemaal instak, was zeker zijn werk niet. Iemand rammelt sowieso met onze poten, peinsde brigadier Willy Lemmens. Vraag is... wie? Wie heeft daar alle belang bij? Dom vond het maar een zeer rare vaststelling. Wie had er dit dossier doorplozen en vervangen door nutteloze, iets relevante informatierommel? Het werd almaar vreemder. Eerst de baas die dat opgelost wilde zien en nu weer die vervangende nutteloze info rommel zonder getuigen- annex verdachtenverslagen? Zou onze onderzoeksrechter edelachtbare mevrouw Liesje Hoogmans daar iets van afweten? Dom begreep dat ze van woede

zou exploderen als ze er achter kwam. Dom moest dus evenzo goed ruzie tussen Bomans en Hoogmans vermijden, had de rechercheur al begrepen. Alweer een los, onopgelost puzzelstukje dat nodig uiteen gerafeld dient te worden alvorens hij met het échte werk kon beginnen. Hij stelde een dradenpatroon op de muur achter hem, nam een post-it zelfklevertje waarop hij schreef... Centraal punt... Moord op François Kierkegaard. Met een bobijntje rode fijne draad trok Dom een lijntje naar de volgende post-it klevertje waarop hij noteerde.. Onderzoeker en verbaliserend... Kris Caersmaker. Dan nog een voorlopig laatste zelfklevertje die de rode draad met de twee andere verbond. Notatie... Ontbreken van verdachten en getuigen verslagen. Dom vroeg zich af of de muuroppervlak na een tijdje wel voldoende zal zijn om de ganse puzzel in kaart te kunnen brengen. Dat betwijfelde de rechercheur. Het moest maar. Punt!

“Zou Bomans dat geweten hebben? Of iemand die niet wilde dat alles uitkwam?”, vroeg Dom zich fluisterend af. Voor hem zal het een huzarenwerk worden alles in de juiste plooiën te steken en zowaar de échte moordenaar te ontmaskeren. Dat klottedossier is reeds drieëndertig jaar oud. Er waren geen namen van getuigen bij... niets komma niets?! Waar moest hij dan in Godsnaam beginnen? Het ziet er dus naar uit dat hij brigadier Lemmens toch mee zal moeten betrekken in het onderzoek. Dom had geen andere optie of keuze. Hij bekeek het ene blad na het andere. De Inlijsting, vastgeniet in de rand meldde geen getuigen-verslagen. De eerste stomme vijf bladen handelden over een droge en saaie technische uitleg met specificaties van de gebruikte kogel die Kierkegaard doodde. Het volgende pakket bladen gingen over de ballistische mogelijkheden van de Browning, het wapen dat verondersteld werd de politiemann te hebben gedood. Allez... de Browning handvuurwapens die politieagenten vroeger doorgaans gebruikten. De foto vertoonde eerste een kogelgat veroorzaakt door een 9 mm van een Lüger, meende Dom. Dan vier nutteloze bladen over de weersomstandigheden van die bewuste dag... Bijna heel dat dossier zat vol met zulke nietszeggende info-rommel. Stel je maar eens voor dat een man van hun dienst zulke dossiers moet catalogiseren en correct intypen voor de complete digitalisering? Zo iemand is vanaf aanwerving tot diens pensionering bezig en dan zal het nog niet afgewerkt zijn, vreesde de rechercheur.

Rottig strontwerk! Er was iemand die hen behoorlijk in de maling neemt. Dom zwoor bij zichzelf dat hij daar achter zou komen, vals of niet. En als het iemand

van de politieafdelingen zou zijn... het zou dienst beste dag absoluut niet wezen, hoedanook. Dom verkoos het liefst van al, heldere verslagen zonder niet ter zake doende prietpraat en zeker mèt getuige- annex verdachtennotities. Daar was dat hele dossier gespeend van. Wacht maar eventjes. Het was verdomme extra werk!

“Willy... je vertelde me dat je dat dossier had opgemaakt als agent. Dus jij hebt er die nutteloze rommel niet bij gestoken, eh? Weet ge dan wie nog aan die dossiers aan kan, buiten onze commissaris?”, vroeg Dom geïrriteerd. Hij was boos om een op te lossen dossier te krijgen van drieënveertig jaar oud zonder enige uitleg. Willy had dat dossier vorig jaar klaargemaakt voor een goede complete digitalisering. “Helaas is dat dossier ouder dan dertig jaar en kan het vervolgens door Jan en Alleman bekeken worden. Maar uiteindelijk moet wel iedereen die het dossier wenst in te zien, ook zijn naam opgeven en de dag wanneer het bekeken wordt. Maar dat vult den ouwe Swa in. Je mag niets uit het dossier halen en daarom blijft het in de ‘*stofkamer*’. Het moet dus iemand zijn die het dossier door en door kent en de echte uitleg eruit haalde en aldus verving door die rommel.”, meende Willy. Dom knikte. Dat dacht hij ook al.

Hij sloot het dossier en liep er mee naar de commissaris. Doch toen hij zag met wie de baas bezig was, liet Dom het maar zo. Hij wilde Patapouf Verbeelen liever niet onder ogen komen. Niet omdat hij er bang van zou zijn maar wel omdat een mogelijk foutje van hem kon resulteren in een bezetting van de afdeling door madam Patapouf. No way! Dan maar effe naar den plezante ouwe Swa die vaak onder de collega’s ‘*bibliothecaris*’ of Grapjurk wordt genoemd. Hij was erg geliefd door het ganse politieapparaat, behalve door ‘*Pajo Paljas*’ en Lydia ‘*Patapouf*’ Verbeelen die hem veel liever kwijt dan rijk zijn. Die kans hebben ze nooit gehad! “Dag Swa... hoe gaat het tegenwoordig met je? Je hebt nog de groetjes van onze Willy.”, riep Dom vriendelijk en erg monter.

“Ach jong... je weet hoe dat gaat... mijn ouwe botten willen niet mee. En het Tjoepke flappert soms.”, zei de Swa met een quasi pijnlijk maar ondeugend gezicht. Wie Swa kent weet dat ie erg graag de draak met je stak of zwanzen. Het is echt een crème van een brave vent! Dom grinnikte luid bij het woord ‘*Tjoepke*’ waarmee Swa zijn seksuele appetijt aanduidde.

“Wel euh... het dossier dat de commissaris was komen halen, weet je dat nog?”, vroeg Dom. Swa keek verbaasd naar Dom die nog makkelijk zijn kleinzoon had

kunnen zijn. De oude man wist eerst niet wat hij daar nu op moest antwoorden en hoestte.

“Jij bent begot al den derde die om de zaak ‘*Kwast*’ komt vragen. De wonderen zijn de wereld nog steeds niet uit, mijn jongen.”, zei ouwe Swa op brommende wijze... “Heu? ‘*Kwast*’? Het is toch over de ‘*Pascha*’? Of ben ik abuis?”, wilde Dom weten. Soms werd het nogal erg verwarrend met die al bijnamen, vond Dom. “Neenee, niet zozeer. De Pascha is absoluut François Kierkegaard, maar ook de burgemeester... de Pajo Paljas is een dikke Pascha. We noemden Kierkegaard zo omdat ie een onnozele ijdele vent is, net als de Pajo.”, grijnsde Swa met gezicht vol doorploegde rimpels en tandeloze mond. De Swa was niet bepaald een aantrekkelijk type om te zien maar hij had wel een hartje van goud. In zijn vrije tijd zette hij zich helemaal in voor achtergelaten dieren. Laatst had hij een nestje van zes katten van een droevig euthanasie-lot gered. Ze zijn alle zes liefdevol geadopteerd door een poezen-minnend gezin met een grote tuin.

“Oh ja? Bon... zeg Swa... wie was degene die het dossier het eerst was komen opvragen? Nog vóór baas Bomans het was komen halen, bedoel ik?”, Dom was nieuwsgierig. Swa zijn antwoord kon misschien opheldering brengen in die Case. “Aha? Kurieuzeneuzemosterpot... hihi... wel ja... het was een mevrouwtje. Ik kende haar niet, nooit eerder gezien, hoor. Maar bloedschoon mokkalte, mmm. Haar naam zou eum... Donia Esyrged zijn. Meer weet ik er niet van. Maar schoon jong... een schoon blond wijfje, hoor, precies echtigentachtig iets voor jou, Dommetje.”, grinnikte Swa op een flinke ondeugende wijze. De jonge rechercheur kreeg een licht kleurtje en schudde grijnzend met een scheve glimlach het hoofd. Hij had wel wat beters te doen dan achter de mooie meisjes te hollen. Dom greep een stukje papier en stylo. De naam Donia Esyrged werd genoteerd. Dom voelde zich wat ongemakkelijk bij de ouwe Swa als hij over mooie meisjes begon te praten. Daar begon ie altijd over als hij Dom zag.

“Heu Swa... ik heb echt geen tijd om achter de meisjes te lopen, jongen. Later misschien eens... Bedankt voor je hulp, man.”, zei Dom vriendelijk. Swa wuifde. De jonge rechercheur liep terug naar zijn dienst en werktafeltje naast brigadier Lemmens. Hij schreef de naam op een post-it notapapiertje, staarde er naar en gaf het aan Willy, die verbaasd naar het post-it zelfklevertje keek. Die naam zei hem wel iets.

“Ken jij ene Donia Esyrged, Willy?”, vroeg Dom terwijl hij de naam intypte op de Google zoekmachine. Brigadier Lemmens keek even peinzend voor zich uit. Een dikke wenkbrauwfrons benadrukte zijn gedachten. Maar nee... niet echt bekend... “Nope chef... het *klinkt* misschien bekend maar ik ken haar van haar noch pluim.”, zei Willy Dom keek naar de resultaten van Google en foeterde binnensmonds. Er waren zoveel Donia Esyrged overal ter wereld, dat hij niet eens wist waar te beginnen. Waarom had de Swa verdorie geen ID kaart gevraagd en die gegevens opgeschreven? Willy bekeek de resultaten, rolde zijn ogen omhoog. Het was sowieso onbegonnen werk vond Dom. In België zelf was er helaas geen Esyrged. Het klinkt Zweeds of Welsh... In elk geval Donia was ook niet echt een Vlaamse voornaam en Esyrged? En als er geen Esyrged in het Belgisch telefoonnetwerk bestaat, moet ze hoogstwaarschijnlijk een valse naam hebben opgegeven, meende Dom. In Engeland zijn er velen met die naam, maar ook in Zweden en Noorwegen “Tja chef... als dit dossier minder dan dertig jaar was, had de Swa haar pas moeten opvragen en intekenen. Na dertig jaar is het allemaal publiek eigendom en mag iedereen het inkijken, behalve meenemen of kopies maken. Dat mag pas over vijftig jaar na de feiten. En dan moet je er voor betalen. Laatst kwam er een journalist die het volledige verslag kwam vragen over de ter dood veroordeling per guillotine in 1856 van Francis Kol op de Antwerpse Grote Markt. Hij moest er vijftientwintig euro voor betalen en dat was nu toch ook al zo lang geleden, eh? Dat heeft de Swa me een maand geleden nog komen vertellen. En wat die Esyrged betreft... wie beweert dat de dame geen valse of andere naam heeft opgegeven? Allemaal mogelijk, eh chef?”, zuchtte Willy.

Dom knikte. Voorlopig zal hij die Donia Esyrged maar laten. Het heeft geen zin om daar nu al zijn hoofd over te breken. Dom bedacht iets... getuigen! Dat wil dus zeggen... getuigen die de moord hebben gezien. Daar stond helaas ook geen enkele aanmerking van in dat dossier. Erg vreemd! Dat getuigen- en verdachtenverslag moest er zijn. Dat moest normaal gezien! Het kon niet anders zijn. Waar is dat verdomde ding naartoe? Heeft die Esyrged die eruit gehaald? Weinig kans op want dat zou Swa sowieso zeker opgemerkt hebben en verboden hebben.

“Hey zeg Willy... heb jij toen getuigennamen genoteerd bij de opmaak van de pré digitalisatie van dat dossier? Zo ja, zou je ze kunnen herinneren?”, wilde de jonge rechercheur weten. Willy keek peinzend voor zich uit. Het zou inderdaad moeten.

“Huh? Och hmm... één naam was me wel bijgebleven maar niet als getuige van de moord op zich. Het was de advocaat van onze ‘betreunde’ collega Kierkegaard.”

“Aha zozo... wie was dat dan? En had ie informatie? Kun je het u alsjeblieft rap herinneren?”, vroeg Dom met hevige aandrang. Willy keek erg bedenkelijk. Het was immers al zes of zeven maanden geleden toen hij dat dossier op orde schikte en klaar maakte voor prédigitalisatie. Bovendien was die zaak al een oudje uit de ‘Stofkamer’. Willy trachtte zich de naam van de raadsman of advocaat te herinneren maar zo heel eenvoudig was dat absoluut niet. Die advocaat had een Poolse onuitsprekelijke naam, kon Willy zich nog voor de geest halen. Jaja... ach natuurlijk! De man had het woord ‘zot’ in zijn naam zitten. Lemmens herinnerde zich de lachsalvo’s van de collega’s nog met die naam. Godjandorie... hoe was dat nu weer? Zotski? Zottepot? Stinkzot? Sloefzot? Schijtzot? Neenee... ja... er waren nog letters voor dat rotwoord ‘zot’. Effe denken... Stekezot? Stofzot? Nope... eum... Szczot? Jaja! Ja! Dat was de naam van die Poolse advocaat... Szczot. Juist ja... Willy herinnerde het zich weer, tong-struikelend probeerde hij die naam uit te spreken maar dat lukt helemaal niet. Sczot... Eskzot... Snotzot? Snorzot? Dedjù!

“Ja ik weet zijn naam weer chef... had me daar nog vrolijk over gemaakt met dat woord ‘zot’ in zijn naam. Stekezot... eum... Szczot. Potverdomme... das echt niet uit te spreken.”, grinnikte Willy schaterend.

Dom tikte de Poolse naam in de zoekmachine. Veel personen die zo heten, amai mijn oren, dacht de rechercheur. Te ‘zot’ om los te lopen, vonden zowel Dom als Willy ervan. Spelen met woorden...

“Lap... ik heb het hier. Lech Szczot, raadsman. Hij woont in de Russische wijken. Huh-uh.”, bromde de rechercheur ietwat ongelovig. Polen hebben een hekel aan Russen en blijven hen ver uit de buurt, wist de rechercheur. De vraag is ook of ie nog praktiseert. En nog veel belangrijker... had ie een originele kopie van het echte dossier? Dom noteerde alle gegevens van de man op zijn kladblokje en belde hem. Hij hoopte zichzelf niet in verlegenheid te brengen met de naam ‘zot’.

“Goeiemorgen... ben ik bij raadsman, vergeef me... ik spel de letters S-z-c-z-o-t? Mijn naam is Degryse, Dominique Degryse, rechercheur van moordafdeling van de Antwerpse politie. Kunnen we u spreken, alstublieft?”, vroeg Dom vriendelijk en erg beleefd. Er klonk een onaangename pauze. Het was alsof de aangesprokene helemaal geen zin had in een reactie. Dom hoorde een snuffende snik in een gebroken stem. Het greep de rechercheur wel bij de keel. De dame lijdt ontzettend

“Mijn vader is dood... rechercheur. Dat moest u weten, tenminste als u werkelijk van de politie bent. Hij werd zes jaar geleden vermoord opgevist uit de Schelde. Dag meneer.”, klonk de vermoeide vrouwenstem die het antwoord van Dom niet eens afwachtte en gewoon ophing. Dom keek beteuterd naar de telefoonhoorn. “Willy... die man zou zes jaar geleden uit de Schelde opgevist zijn. Volgens zijn dochter die ik net aan de lijn had, was ie vermoord of verdronken. Wil je dit eens nachecken? Ik hoop alleen dat we hier geen verkeerde ‘zot’ aan het zoeken waren want anders zitten we in den aap gelogeed, zullen we geen millimeter verder raken. Of... uitvissen wie de moordenaar is van die Pool. Maar dat is bijkomend werk dat ons geen sikkepit dichterbij ons doel brengt.”, zei Dom verveeld. Die bedoelde ‘start’ was sowieso slecht begonnen. Nondepatat! Ras le bol. Dedjù.”, sakkerde Dom vloekend en ontgoocheld.

“Oké chef. Ik hou u op de hoogte.”, zei de brigadier opgewekt. Nu zou hij wat info vragen aan de baas, commissaris Gaston Bomans. Waarom zei hij niet dat dit dossier compleet onvolledig was en gevuld met niets ter zake doende rommel?

“Hee chef... ik heb het al gevonden. Er is inderdaad ene Szczot opgevist uit de Schelde, voor zover ik zie gebeurde dat zes jaar geleden en ja... hij was advocaat.” Willy draaide zijn computer screen naar Dom toe en wees het desbetreffende artikel aan met zijn potlood. Eigenlijk was het een krantenartikel en geen officieel document, zag Dom. Wat is er toch allemaal aan de hand? Dom foeterde erg luid. “Hebben we er geen officieel politieverlag over?”, vroeg Dom verbluft. Erg raar. “Nee chef en ik denk dat dit te maken heeft met de eenheidsworst van rijkswacht naar politie op april 2001. Dan zijn er wat dossiers verloren gegaan of van plaats veranderd tussen 2001 en 2010. Vandaar die rottige must om alles te digitaliseren.”, gromde Willy.

“Godverdjù... tis weer prijs met dat stuk eenheidsworst na al die verdommelse jaren is dat nog steeds niet in orde.”, sakkerde de rechercheur kwaad.

Willy haalde zijn schouders op. De chef had gelijk maar wat kon hij daaraan veranderen? Misschien was het net daarom beter dat hij een nieuw dossier samenstelde met de bevindingen en ondervragingen van Dom en hemzelf. Maar de getuigenverslagen waren ook belangrijk en die hadden ze niet. Ook erg raar. Willy printte de namen uit van de mensen die ze al waren tegen gekomen in het dossier. Die Szczot, die Donia Esyrged en... Willy doorpluisde het volledig

dossier op namen en bekenden, doch vond niemand. Het bleef voorlopig op die twee, en mogelijk ook die zogenaamde dochter van die dode Szczot.

Hij printte eveneens het krantenartikel uit en las het fluisterend voor. Maar er was hem een naam in dat kranten artikel opgevallen. Het vroeg sowieso om nieuwe problemen. Degene die de zaak uitploos was hun baas, commissaris Gaston Bomans. Had hij die zaak wel helemaal opgelost? Volgens de dochter kennelijk niet, gezien haar venijnige en droevige reactie. Maar eigenlijk ging hun deze zaak niet aan.

Het had niets met de Cold Case van François Kierkegaard te maken. De zaak met die Poolse advocaat gebeurde amper zes jaar geleden in 2009 terwijl de zaak van Kierkegaard meer dan drieënveertig jaar oud was. Bomans was toen nog een piepjonge verkeersagent bij de gemotoriseerde Zwaantjes die af en toe bij de AZP politie werd ingedeeld. Dom kon het zich niet voorstellen hoe Bomans nog verkeersagent was geweest. Dominique zelf was in 2005 als onderofficier bij de moordafdeling begonnen mede dank zij zijn universiteitsdiploma criminalistiek, sporenonderzoek en micro-elektronica. Bomans was toen al commissaris. Doms goede vriend, de schouwarts ‘Doc’ Braeckmans was in 1990 als assistent anatoom patholoog in dienst gekomen. Thans leidde de zesenvijftig jarige Doc nu het gerechtelijk mortuarium en laboratorium dat zich op het Schoonselhof (*enorm uitgestrekt Antwerps kerkhof, noot van de auteur*) bevindt. Willy had allang inspecteur kunnen zijn. Hij had daartoe een schitterend examen afgelegd maar werd kennelijk toch afgekeurd. Dom wist maar al te goed dat het Pajo Paljas was die voor Lydia ‘*Patapouf*’ Verbeelen Willy’s promotie tegenhield.

Dom had spijt dat hij er niet veel kon aan veranderen want brigadier Willy Lemmens was een meer dan keigoed politiemans. Als inspecteur had Willy veel meer kunnen doen. Daar was Dom honderd procent zeker van. Tja...

Doc ‘Dorrie’ Braeckmans werd door rechercheur Dominique Degryse officieel ondervraagd als getuige...

Dom had nergens een stevig houvast aan dit vreemde Cold Case dossier en nochtans wil zijn baas commissaris Gaston Bomans deze oude zaak netjes opgelost en verticaal geklasseerd zien. Waarom nou net dat dossier, wist Dom

niet. Het was alsof Bomans er wel meer over wist. Of had het met hem te maken? De enige persoon die hem een aanzet van een begin kon geven was zijn beste vriend schouwarts Doc. Maar zal Doc's uitleg hem in de goede richting sturen? Of zal het ganse dossier Dom voor buitensporige problemen plaatsen? En het zag er naar uit dat dit laatste exact het geval ging worden...

Dom draaide het stuur om de ingang van het kerkhof te kunnen binnenrijden. Edoch... zoals gewoonlijk reageerde de Franstalige receptioniste helemaal niet. Die was twee jaar geleden door de Eerste Schepen Lydia 'Patapouf' Verbeelen aangeworven. Ze was zelfs een zeer goede vriendin van madam Patapouf. En ze liet niets onverlet om het de mensen van de moordafdeling moeilijk te maken, vaak tot grote ergernis van Doc zelf die de aanwerving, zonder er bij na te denken, mee had goedgekeurd. Dom claxonnerde even maar dan nog ging het bareel niet open. Dom nam zijn loopfoontje en belde Doc op. Even later ging het vervloekte bareel dan toch open en Dom kon zijn dienstauto op de voorbehouden plaatsen van politie of brandweer parkeren.

Vervolgens liep Dom met stevig gebalde vuisten de receptie binnen om een blik vol citroenzure colère te krijgen van de receptioniste. Doch Dom liet haar gewoon in haar eigen sop gaar koken en wendde zich rechtstreeks naar het mortuarium, het uitgestrekte dodenslachthuisrijk van schouwarts Doc die een tweetal artsen en vier microbiologen in dienst had. Uiterst belangrijke zaken deed Doc steevast altijd zèlf en zonder hulp van zijn assistenten.

De walmende geuren van formaldehyde drongen in Doms neus. Hij moest ervan walgen. Bovendien haatte hij die specifieke stinkende ether- en alcoholachtige geuren. Het deed hem steeds denken aan met creosoot gewassen zweetvoeten of beschimmelde open liezen. Om mottig van te worden, vond Dom sowieso. Hij wandelde kalm naar de autopsieruimte van zijn goede vriend de schouwarts Doc. De geuren die er heersten maakten hem steevast misselijk. En dit keer zeker. De schouwarts was iemands lever aan het onderzoeken en dat stonk nog afgrijselijker. Doc zelf had daar totaal geen last van omdat hij eens in een gevecht tijdens zijn studententijd zijn neus op drie plaatsen gebroken werd tijdens een studentendoop en tegelijk ook de neuszenuwen waardoor hij geen lekker eten meer kon ruiken of proeven. Ook afgrijselijke lijkenstank rook hij niet meer en dat kon in bepaalde gevallen zeer gevaarlijk zijn. Stank waarschuwde de mens immers voor giftige of

levensgevaarlijke stoffen. Dat is een eigenschap die de mens gemeen heeft met talrijke gewervelde dieren. Dom had een keer in een plantentuin een bloeiende reuzenaronskelk gezien. Hij herinnerde zich nog dat hij bijna gans de dag misselijk was geweest van de hevige stank die de plant verspreidde. Dat nooit meer!

“Dag maatje... waaraan heb ik, knorrige ouwe loebas, de eer van uw edel bezoek te danken?”, wilde Doc op zijn eigen onnavolgbare cynische toon weten. Dom en Doc kennen elkaar al ruim acht jaar. Beiden zijn ze fervente hobbyvissers en deelden vele zelfde passies. Af en toe nemen ze samen een hengelvakantie aan de zee of in de Ardennen.

Niemand die Doc's echte voornaam kende. Dom had zijn vriend moeten beloven zijn voornaam 'Dorrie' nooit bekend te maken. Daar hield Dom zich trouw aan. Doc was een geboren Belgische Nederlander. Hij had een broer en niemand die daar iets over wist, zelfs Dom niet. Marco was op een dag tijdens een vakantie uitstap gewoonweg verdwenen in zeer mysterieuze omstandigheden. Doc durfde niet dadelijk in te gaan op de vraag van zijn jonge vriend. Zelf was nog steeds bezig met het onderzoek naar Marco, zijn geliefde broer met het down syndroom, die tijdens een hengelkampioenschap in Frahan plots verdween, bijna vijftientig jaar geleden. Toen was Dom nog een lieve puber die net de Lagere School had verlaten. Dom wist niet dadelijk hoe hij zijn vragen aan Doc moest overbrengen en viel dan maar direct met de deur in huis.

“Ik ben hier wegens een officieel onderzoek, beste makker. Van de baas een Cold Case gekregen die dringend moet worden opgelost... de zaak Sus Kierkegaard. Naar het schijnt weet je daar meer over.”, startte Dom met goeie moed. Hij wilde zijn vriend niet kwetsen. Hij wilde die verdachtmaking tegen Doc niet aanhalen. Dat was het laatste wat Dom wilde... zijn goeie vriend opzadelen met een schuldgevoel. Doc briepte boos. Die zaak herinnerde hem aan de onterechte verdenking van moord.

“Kierkegaard... De Sus? Godjandorie toch... is dat nog steeds niet uitgevlooid? Wat deed inspecteur Kris Caersmaker dan met dat dossier? Ik weet alleen dat hij daarmee aan het werk was. Ik was toen zelf nog een beginnend broekje assistent.”, gromde Doc zwaar geïrriteerd. Maar Dom voelde dat zijn oudere vriend iets achterhield. En daarbij... Willy had hem verteld dat Doc en Caersmaker nog

steeds goede vriendjes waren met elkaar. Wat betekende dit toch? Wie was nu met zijn poten aan het rammelen? Doc? Of Willy?

Of waren het slechts domme geruchten die doorheen het bureau gingen? Dom tipte daarop. Hij kon moeilijk aanvaarden dat zijn twee beste vrienden hem bewust voor de gek hielden.

“Caersmaker is op pensioen in een ander land en heeft geen adres achtergelaten maatje. Ik heb zijn dossier door geplozen. Het zit vol datarommel waar ik niks mee kan aanvangen. Er zit niet eens een getuigen- of verdachtenlijst in. Willy vertelde me dat jij er wat meer over wist en hier ben ik dan. Ik heb wel wat info nodig.”, zei Dom. Doc staarde naar zijn vingernagels en leek niet echt met een antwoord op de proppen te komen. De schouwarts liep naar zijn werktafel en schoof een lade open

“Dom... dit is een dossier over de zaak en niet alleen over de lijkschouwing zelf. Ik zou je willen vragen dit dossier hier te lezen en niet mee te nemen. Sorry jongen. Het is immers een geheim dossier.”, vertelde Doc op quasi ernstige toon. Hij hield ook dadelijk zijn wijsvinger voor getuite lippen. Dom wist eerst niet wat hij daarop moest antwoorden. Doc kwam met dingen af waar hij niets van wist en nu moest hij daarop antwoorden?! Ja juist... maar wat eigenlijk? Dit werd een rare knoeiboel! En plots had Dom het door. Doc werd afgeluisterd en dat verklaarde zeker zijn gedrag. Anders zou hij Dom nooit met een kluitje in het voze riet sturen. Dom besloot dan maar de verontwaardigde en protesterende rechercheur te spelen. Hij gaf Doc een vluchtig knipoogje. Doc knikte hevig een ‘ja’. Begrepen!

“Ik zou graag willen weten van jou, vóór ik hier en nu dat dossier ga lezen, het waarom dat ik die zaak niet mag onderzoeken, laat staan, meenemen? Ik kan hier om meer te weten over Sus ‘Pascha’ Kierkegaard en Kris ‘Kwast’ Caersmaker zoals jullie hen in omgang noemen en dan vertel je me dat er een mapje tussen zit dat ik niet mag onderzoeken.”, vroeg een compleet quasi verblufte rechercheur Dominique Degryse die echter nu al wist dat hij de map uiteindelijk toch grondig zal onderzoeken. En Doc... die ouwe schavuit wist dat ook wel. Hij had iets gekribbeld op een blaadje en gaf het aan Dom die het onmiddellijk las en begreep. Doc werd sowieso afgeluisterd. Het maakte de hele Cold Case almaar vreemder...

‘Ik word al een ruim tijdje afgeluisterd. Dus zeg gewoon dat je belooft de zaak niet verder te onderzoeken of uitvlooiën. Dus dan denken ze dat jij die

map niet hebt en dat het bij mij blijft. Dan gaan ze het bij jou zeker niet zoeken. Verberg het dossier achter slot en grendel zodra je terug op je werk bent, oké?’

Dom knikte de schouwarts vriendelijk toe. De veiligste plaats waar hij het kon verbergen was uiteraard zijn gedigitaliseerde veilige wapenkluis. Daar waren slechts twee sleutels van. Eentje bij hem en een andere bij de kluizendienst te Brussel. Bovendien moest je een code intoetsen. Dom gebruikte als code steeds een elf karakter combinatie van letters, cijfers, apenstaartjes alsook drie vreemde tekens die bijna niemand kent. Zo was de kluis onmogelijk te openen en zelfs de kluizendienst kon dat niet. Voor elke computer waarmee hij werkte had Dom een aartsmoeilijke combinatie. Soms wisselde hij de codes en verving ze dan door een andere vreemde cijfertekens combinatie. Vooral de codes van zijn bankzaken zijn zeer sterk afgeschermd. Dom liet niets aan het toeval over en lette steeds goed op. “Oké Doc... ik ga die map nu lezen en alleen de gegevens over Kierkegaard eruit vissen.”, zei Dom met onschuldig klinkend stemmetje. Hij vroeg zich af wie hen afliuisterde en alsof lijkschouwer Doc telepathisch begaafd is, schreef hij op het papiertje reden van afliuistering. Hij trok een gezicht. Hij kon het geweten hebben.

‘Afluistering op bevel van Lady dikke Patapouf sinds Bomans zich met alle Cold Cases bezig houdt. Natuurlijk hoopt ze open geldzaakjes te vinden. Draadloze microfoon achter mijn computer. Kijk zelf maar.’

Dom wilde graag meer over alles weten. Maar dat kon alleen op hun speciale afspraakplaatsje. Dom en Doc kwamen vaak samen op een cafeetje buiten de stad. “Bon Doc... dossier gelezen. Veel stond er niet in. Eum... wat denk je van een lekker potje biljart vanavond in 't Blazoen? Dan kunnen we onze visafpraak in de Ardennen voor augustus bespreken, met een lekker pintje.”, stelde Dom voor. Doc knikte met een luid en vrolijk geroepen ‘ja’. De rechercheur keek toe hoe Doc het papiertje boven een bunsenbrander hield. Het vatte dadelijk brand en was op minder dan een seconde opgebrand. Dom nam het dossier op en groette Doc luidop. Het gebeurde wel meer dat Doc afgeluisterd werd. En ook de schouwarts had de gewoonte al zijn spullen te controleren en zo had hij vorig jaar die microfoon gevonden. Wat Patapouf daarmee van plan was, mocht Joost weten.

Wat Dom wel wist is dat Patapouf en Doc elkaar niet kunnen ruken of zien, net zoals hijzelf. En mogelijk had Patapouf die microfoon daar laten plaatsen om Doc te betrappen op illegale dingen. Ook met de draadloze kleine webcam had de schouwartz raad geweten. Het ding was zelfs niet te zien op de muur. Maar Doc had er een zware ladekast voor geschoven. Natuurlijk kon Patapouf er niets tegen beginnen omdat zij dan zichzelf zou verraden. Dom had besloten bedoeld Pascha dossier, vooral die speciale aparte gele map erin weg te steken in zijn wapenkluis mocht Patapouf eens wat te nieuwsgierig gaan laten neuzen in de laden van zijn kantoortje. Zoiets deed ze bij gelegenheid wel eens. Met het dossier reed hij terug naar het politiegebouw. Het was ondertussen reeds namiddag en zijn maag knorde.

Maar eerst een telefoontje plegen naar zijn huis, nam zijn loopfoontje en swypte zijn eigen telefoonnummer die verbonden staat met zijn PC, zodat de oude kater hem kon horen. Snorretje hief dan zijn kop tegen de luidspreker, wetende dat zijn baasje daar aan het bellen was. Hij wachtte tot hij Doms zachte stem hoorde en begon luid te spinnen als een tevreden en gelukkige kat. Het snorrend bromgeluid gaf Dom een erg fijn gevoel.

“Dag mijn klein Snorretje... hoe is het met mijn lieve deugniet? Moet baasje straks verse lamsnietjes meebrengen? Mmm... dat lust ons Snorretje wel graag, eh?”, zei Dom erg teder. Hij wachtte even tot hij ‘*Meow, prrr... miauw... prrr...prrr... prrr...*’ hoorde en legde op. Dom was gek op zijn kater Snorretje. Het beestje was al zestien jaar en de rechercheur was er wel bezorgd om. Dom hield er rekening mee dat Snorretje op een dag voorgoed zijn pijpje aan Maarten geeft. Die gedachte gaf hem een vlijmende steek om zijn hart en dacht er liever niet aan. De rechercheur parkeerde zijn wagen in de ondergrondse parking en liep terug naar zijn afdeling waar brigadier Lemmens hem reeds opwachtte. Willy trok een zeer bedenkelijk gezicht toen hij zag hoe Bomans reageerde. Ontdaan... triest en geschrokken was de best benaderende omschrijving. Eigenlijk kon je het niet beschrijven, meende zijn brigadier te vertellen. Het bevestigde voor Dom een sterk vermoeden. Dom liet Willy uitspreken. Ja dat dossier vol rommel. Erg vervelend was het sowieso!

“Hallo chef... ik was even langs onze baas gegaan om hem te melden dat we een onvolledig dossier hebben, vol datarommel. Nou... hij was daar zelf zeer erg van geschrokken want zei ie... dat dossier had compleet moeten zijn. Dat was zo toen

men een stapel van die Cold Cases brachten die nog niet waren opgelost. Hij had ze allemaal bekeken en raad eens... wat er nu in zit zat er eerst niet in. Ik vroeg de baas of hij die Donia Esysged kende want dat die volgens Swa het dossier ook al had bekeken. Hij reageerde nogal raar.”, vertelde Willy, terwijl hij dat nieuwe dossier verder opmaakte. Dom vond het een rare bedoening. Volgens Swa was dit dossier twee weken geleden bekeken door die Esysged.

Maar Bomans had dat dossier pas eergisteren gekregen en toen was het nog allemaal volledig in orde. Wat was hier toch allemaal gaande? De vraag luidt of iemand had zitten snuffelen in dat dossier toen het bij Bomans lag. De enige die dat onbelemmerd kon doen is Hassan, de secretaris van de baas. Maar wat zou ie daarmee gewonnen hebben?

“Heb je naar het getuigenverslag gevraagd, Willy?”, wilde Dom sowieso weten. “Jazeker en de commissaris heeft verzekerd dat het getuigenverslag er toen wel bij zat.”, zei Willy peinzend. Dat getuigenverslag was super belangrijk. In het dossier dat Doc had meegegeven zat geen getuigenverslag, annex verdachtenverslag bij, wel een heleboel zeer interessante dingen, maar dat nu net niet. Dom stond op en nam de gele map uit Doc’s dossier. Hij liep er mee naar zijn wapenkluis, stak het erin en beveiligde het met een nieuwe cijfers–letters, alsook vreemde lettertekens combinatie. Een ijzersterk wachtwoord. Dom wilde hiermee voorkomen dat er iemand mogelijk zijn combinatie kende en vuil spel met hem wilde spelen. Dat mocht absoluut niet gebeuren. Hij overwoog ook zijn hele afdeling terug opnieuw te beveiligen want sommigen van zijn mensen namen het helaas niet zo nauw met de beveiliging van hun persoonlijke wapenkluizen. Nu ja... de zijne is thans volledig afgeschermd en Dom is allerm minst van plan de nieuwe combinatie door te geven aan de dienst wapenbeveiliging, hoewel dat verplicht was. Kortom... de rechercheur vertrouwde slechts één persoon en dat is zijn eigen ondergeschikte, brigadier Willy Lemmens maar voor de zekerheid zou Dom hem beter ook niets vertellen... althans nu nog niet. Hij liep terug en zag Willy het dossier rustig doorbladeren. Hij zag hoe de brigadier af en toe zijn wenkbrauwen fronste. Er zat dus iets wat Willy noch hijzelf wisten. Het wapen was sowieso geen politiewapen. “Wat denk je ervan, Willy? Zoals je ziet is François Kierkegaard door een vreemde kogel geveld of iemand die een nazi Lüger in huis heeft. Maar lees ook het verslag over de gebruikte kogel. Het is erg vreemd dat Ballistiek deze info doorgeeft aan Doc. Normaal gesproken is dat niet voor hem bestemd maar voor de

onderzoekende inspecteur. De vraag luidt dan... waarom kreeg Kris 'Kwast' Caersmaker dit verslag niet? Werd hij misschien verdacht of zo?", merkte Dom peinzend op. Maar eigenlijk zat er veel meer achter dan dit, meende Dom.

Kierkegaard werd neergeschoten in een wijk waar veel diamanten verhandeld worden... de Vestingstraat te Antwerpen. Het kon natuurlijk gewoon stom toeval zijn. Eigenaardig genoeg was er geen bloedplas bij het lijk gevonden en dat duidt er op dat ie ergens anders neergeschoten werd en precies in een straat achtergelaten van de joodse wijk. Waarom dan net dààr in die erg bedrijvige dure diamantwijk? Rookgordijntje? Mogelijk, maar toch wel hoogst onwaarschijnlijk. Er spelen zeker andere onbekende maar cruciale factoren een rol in deze curieuze moordzaak. Doms brein werkte koortsachtig door op zoek naar nieuwe puzzel stukjes. Maar elk nieuw ontvouwd puzzeltje creëerde opnieuw vijf nieuwe vragen. Dat ervaaarde Dom als compleet ontvuchterend!

"Ik ga morgen eens naar Kris Caersmaker. Ga je dan mee?", wilde Dom weten. "Sorry chef... ik had daarstraks... toen u net naar Doc was, geprobeerd die Kris Caersmaker te bereiken. Er woont kennelijk helemaal niemand op dat adres. Al talrijke jaren niet meer volgens het immobiliënkantoor. En wat nog vreemder is, beste chef... daar heeft nooit iemand met de naam Kris Caersmaker gewoond, enne... bovendien... dat appartement staat al vijftienveertig jaar leeg. Dat immobiliënbureau overweegt het ganse gebouw met de grond gelijk te maken en er een kantorencomplex van te maken. Heb dan vervolgens de bevolkingsdienst gebeld. Blijkt dat daar nooit ene Kris Caersmaker ingeschreven is, ook niet in de periode dat hij hier werkte. Zijn rijksregisternummer klopt evenmin. Het is alsof deze kwiet nooit bestaan heeft. Hoe verklaart ge dat dan? Oudere collega's kennen hem als een zure vent die op alles en nog wat iets heeft aan te merken.", zei Willy. Dom keek op. Foto's... natuurlijk, die moeten er zijn! Politieagenten moeten een badge met foto kunnen tonen. Kris Caersmaker moet sowieso in het Register staan. Iets anders was compleet onmogelijk!

"Zijn er foto's van hem hier in het politieregister?", vroeg Dom erg nieuwsgierig. "Nope chef... ook al heeft hij een foto laten maken van zijn smoel voor de politie identificatie en moeten we daar een kopie van hebben... er is totaal niets meer van terug te vinden. Deze rare vent is gewoonweg gedesintegreerd... kortom, van de aardbodem verzwonden. Per ongeluk of met bedrieglijk opzet verwijderd. Wie zal het zeggen?", merkte Willy op. Dom fronste beide wenkbrauwen en als hij zoiets

doet betekende dit zeker onheil van de bovenste hoogste plank. Met andere woorden... de chef zal er zich dus obsessief in vastbijten tot die zaak opgelost is, hoe lang dat ook mocht duren. Dat is nu echt DeeDee! De sympathieke en goudeerlijke politierechercheur. Willy was er trots op om voor zo'n chef te mogen werken. Hij is echt een topchef!

“Er moet toch iemand zijn die zijn gelaatstrekken kende? Naar de politietekenaar ermee. Ken jij zo iemand die met Caersmaker samenwerkte?”, vroeg hij geërgerd. “Jawel chef... onze baas Bomans hemzelf. Die heeft er jaren mee samengewerkt.”, zei hij. Dom greep onmiddellijk de binnenhuistelefoon, toetste drie cijfers in en wachtte zorgvuldig. Hij hoopte alleen Bomans dadelijk aan de lijn te hebben, niet zijn secretaris Hassan. Volgens Dom een brave jongen maar een bangeschijter en toch zeker verdacht, gezien zijn criminele broer Ahmed. Dom wilde echter Hassan sowieso alle kansen geven zich te ontwikkelen tot een goed politieman, ook al vertrouwde hij deze jongen niet helemaal.

“Aha beste baas... sorry dat ik u stoor. We vinden helaas geen foto meer van Kris Caersmaker en volgens Willy hebt u er jaren mee samengewerkt. Mag ik de politietekenaar naar u sturen? We moeten weten wie we zoeken.”, legde Dom uit “Niet nodig. Ik heb nog een foto van Kris met mij er op. Ik mail je hem door...” “Neeneenee baas... niet doen! Niet mailen. Scan het in en ik kom de afdruk wel zelf halen.”, zei Dom er krachtig op drukkend. Bomans keek op van Doms vinnige reactie. Maar Bomans wist dat Dom doorgaans een goede reden heeft om zo te ageren. En dit keer wilde Bomans het sowieso weten. En als Dom een reden heeft en ergerlijk genoeg, niets zegt, kan je donder op zeggen dat het behoorlijk ernstig is. Daar hield commissaris Bomans steeds rekening mee. En nu was hij erg nieuwsgierig.

“Huh? Heb je daar echt wel een behoorlijk goeie reden voor?”, vroeg Bomans volkomen verbluft. Dom grinnikte, wilde het met zijn schitterende onnavolgbare beeldspraak uitleggen. Bomans trok een behoorlijk zure snuit toen hij de vrolijke standup comedian praat van zijn goede rechercheur aanhoorde. Soms had Dom zijn roeping gemist, vond de commissaris. Maar hij waardeerde Dom vooral als mens die zich niet te vies voelde om fouten te durven toegeven. Bomans luisterde. “Baas, kunt ge u een enorme, zware ronde luchtballon met twee gigantische ezelsoren voorstellen?”, vroeg Dom op een schaterlachende manier. Nu moest Bomans ook gnuiwend grinniken. Juist ja... De commissaris liet Dom verder

uitspreken. Soms hikte Bomans lachend. Dit was zo grappig op Doms manier. “Oeps... jawel. Die laatste ballon fladderde rond ergens boven onze OLV toren.” “Inderdaad baas en ik denk niet dat de kanunnik daar een mooi orgelliedje van zou kunnen maken.”, liet de rechercheur weten met humoristische expressieve beeldspraak. En Bomans wist heel goed wie zijn ondergeschikte exact bedoelde. Uiteraard... de Eerste Schepen, mevrouw Lydia ‘*Patapouf*’ Verbeelen, een tot en met, door en door corrupt maar ontzettend dik, agressief vrouwmens die iedereen met veel plezier afblaft, verwenst en beledigt. Ze is alsook het marionetje van de burgervader Paul Jonckheere, alias Pajo Paljas.

Maar wat Dom absoluut niet wist was dat de ganse Cold Case zaak ook hemzelf aanging. Vandaar dat Doc hem quasi gevraagd had geen onderzoeken te voeren naar die speciale map die thans verstopt zat in zijn wapenkluis. Doc wist er meer over dan wie ook maar hij had een dure eed en belofte gedaan aan een stervend eerbaar persoon en moest er over zwijgen vooral tegenover Dom. De schouwarts wist echter dat Dom slim genoeg zal zijn om het geheim ervan zelf te doorgronden. De commissaris legde de telefoonhoorn op maar Dom niet dadelijk. Hij had enkele seconden later die specifieke ‘*klik*’ gehoord van een derde luisteraar op het gesprek dat hij had met commissaris Bomans. Nu wist Dom zeer zeker dat er meer mensen achter de zaak Sus ‘*Pascha*’ Kierkegaard aan zaten. Dom tipte op Hassan als mogelijke klikspan van de dikke Patapouf. En waar was Caersmaker?

Meer nog... wie was de ‘*Kwast*’ echt? Hoe is hij er verdomme in geslaagd politiemans te worden zonder dat men zijn ware identiteit kende en kent. Dom zette zijn computer op, voerde zijn ID code in en tikte op de titelbalk ‘*personeel*’ in. Toen voerde hij de naam ‘*François Kierkegaard*’ in. Er verscheen dadelijk een knipperend venster met dikke rode letters ‘*access denied*’. Verbaasd staarde Dom er naar. Het was de allereerste keer dat hem de toegang tot een dossier geweigerd werd. De rechercheur kon geen zinnig woord uitbrengen. Hij had dezelfde ID autorisatie als commissaris Bomans... klas twee. De op één na allerhoogste klasse. Het was Willy ook dadelijk opgevallen, maar meende het wel te weten hoe de vork aan de steel zat. Sinds enkele jaren geleden de Rijkswacht tot één federale politiemacht werd hervormd zijn er diverse autorisaties veranderd.

“Raar eh, chef? U hebt op één na de grootste autorisatie code en dan nog wordt u nu geweigerd. Ik vroeg het al aan onze baas Bomans maar die kon er tot zijn

grootste verbazing ook niet in. En dat is niet normaal!”, zei Willy rustig. Dom dacht er over na... maar nop! Het waarom ontging hem volledig.

“En wie heeft ‘t hoogste? Pajo Paljas? Dat zou me niet verwonderen.”, bromde Dom fel. Hij had een vinnige hekel aan de burgemeester... vleesgeworden hautain ventje. Geen wonder dat madam Patapouf er gek op was. Soort zoekt altijd soort. “Nope chef... Pajo Paljas heeft dezelfde autorisatie als u en de baas. De hoogste is de federale minister van Binnenlandse Zaken, Polle Dewallen.”, vertelde Willy bedrukt. Dom knarsetandde. Het is al erg genoeg dat een minister zich in hun politionele zaken kan wurmen. Vriendjespolitiek en nepotisme op hoog niveau toe te passen. Misschien om een partijlid, dronken achter het stuur een ongeval veroorzaakte, te beschermen. Het is begot van alle tijden maar Dom h atte het erg. “Zucht... nondetonnerre toch... maar moeit die opgestrikte blaaskop zich overal mee? Vroeger was de commissaris de hoogste in rang voor deze autorisatie of onze grote bazin mevrouw Katrien Boellaards. Heeft zij nog autorisatie?”, wilde Dom weten. Willy keek naar personeel antecedenten van Boellaards... klas twee.

“Huh... voor zover ik de autorisatiegegevens heb ingekeken, niet meer, ook Pajo Paljas niet. Minister Dewallen heeft alle lakens naar zich toegetrokken, maar ik betwijfel dat hij dat specifiek deed omwille zaak Kierkegaard, hoor. Hij wilt gewoon de zuivere macht over de politie  n de lokale politie. Ik denk niet dat hij beseft hoe oerdom dat is, als de MSM (*Mean Stream Media, noot van de auteur*) er achter zou komen zou er een levensschandaal... een enorme schending van de privacy... in het land tot uitbarsting komen. Maar anderzijds kan hij politieke vriendjes er mee beschermen eh?”, zei Willy peinzend terwijl zijn blik zich vast op het computer scherm fixeerde. Dom dacht over Willy’s opmerking na. Er waren inderdaad veel mogelijkheden waarom de minister van Binnenlandse Zaken de hoogste code wilde hebben terwijl hij totaal geen bevoegdheid heeft in inwendige politionele zaken. Wat een blaaskaak, dedj ! Altijd als de politiek er een handje in heeft krijgen ze toegangsproblemen! Tijd dat er eens een dikke halt wordt aan toegeroepen, meende Dom.

“Hmm... toch niet zo onnozel als je alles in aanmerking neemt. Ik denk dat het hem ook te doen is om alle korpsen te controleren wat ze over hem vertellen en zeggen. Je weet dat je een hoge autorisatie moet hebben om bijvoorbeeld onze baas Bomans te controleren. Stel je even voor dat onze baas zich laat ontvallen dat Dewallen een lompe boer is. Er zullen genoeg flapoortjes zijn die dat doorbrieven

aan de minister via die code. De rest kan je wel raden, eh?”, meesmuilde Dom op quasi kwade wijze. Willy knikte. De chef had meestal honderd percent gelijk. Dom trachtte zijn dagindeling te organiseren om alle puzzelstukjes in die Cold Case zaak naar boven te brengen. Sus Kierkegaard was vermoord. Hij moest gaan uitzoeken wie dat deed en dat is de ganse kwestie. Dom trok een blokdiagram op de muur en vertrok vanaf de vermoorde politie inspecteur. De datum... op de kop af vierendertig jaar geleden. Had dat een betekenis? Dom betwijfelde dat ernstig.

“Bon... ik zal Sus Kierkegaard dan maar beschouwen als de dode bekende derde en van daar uit vertrek ik om alle puzzels te plaatsen.”, vertelde Dom peinzend en gedecideerd. Het was absoluut geen sinecure en nog minder een routine moordzaak. Eerder een onontwarbaar kluwen waarin een slimme kat zich nog zou kunnen verstrikken, meende de rechercheur met een ernstig bedenkelijk gezicht. Kierkegaard... Caersmaker... de moordenaar... allemaal onbekende facetten en geen getuigen of verdachtenverslag. Op de koop toe het tijdperk waarin de moord plaatsvond, 11 maart 1972...

“Oh, oh... maar wacht eens even chef... wat met de onbekende factor Caersmaker? Ook hij kun je nergens in de politie databanken terugvinden. Het is dus niet alleen de inspecteur die deze zaak onderzocht maar also de dode. Leeft die inspecteur nog? Voorts hebben we dan die Donia Esyrged. Vreemde naam overigens... lijkt Welsh of Zweeds te zijn. Enfin... die heeft het dossier Kierkegaard bij de Swa opgevraagd en gelezen. Maar anderzijds heeft ze dat dossier niet gevuld met die inforommel. Dat zou Swa dadelijk hebben opgemerkt.”, zei Willy peinzend. Tja...

“Juist... ik geloof niet dat we die Donia Esyrged zullen terugvinden. Ik denk dat Swa me wel zal waarschuwen als deze dame nog eens bij hem komt opdagen. Hij wou me zowaar koppelen omdat het, althans volgens de Swa, een knap mokkeltje is. Enfin... je kent onze Swa, eh? Die ouwe goeierd is eigenlijk een hele toffe kerel die voor iedereen een goed woordje over heeft. Volgend jaar gaat ie op pensioen. Ik vrees dat hij zijn job heel erg gaat missen. De brave kerel is helaas een eenzaat. Hij was al eens komen smeken bij onze baas om langer te mogen blijven werken. Bomans moest absoluut weigeren van Patapouf en Pajo Paljas. Die twee wilden hem echt weg zagezegd vanwege de digitalisering. Heel erg spijtig, maar ja... Er valt helaas niet veel aan te doen.”, vertelde Dom mismoedig. Dom had oprecht medelijden met de brave Swa die liefst wou doorwerken tot zijn tachtigste levensjaar. Hij was gezond van lijf en leden had hij stevast beweerd en de

politiearts had dat evenzo bevestigd. Swa kon makkelijk zijn baantje als archivaris probleemloos verder zetten en als het aan Dom, Willy en Bomans lag zou Swa zijn wens zeker vervuld worden. Het enige was ze nog voor de Swa kunnen doen is hem laten opdraven als vakantie ‘*student*’. En Swa rekende daar hard op. Maar Dom vreesde het ergste, Pajo Paljas en Patapouf kennende. Geen van die twee konden de Swa rieken of luchten. Dat kwam omdat die ouwe goeierd geen blad voor zijn mond nam. Die beleidsmensen hebben zich al vaak beledigd gevoeld.

“Ach... we zullen hem zo goed als we kunnen, helpen. Tussen haakjes. Dit dossier komt rechtsreeks van Doc. Tja... er is geen getuigenverslag bij. Bekijk jij het es.” Dom gaf Willy het dossier en ging zelf het uitgetypte schouwingsverslag lezen. Natuurlijk was die meer uitgebreid dan in het onvolledige dossier. Toch kon Dom er zijn aandacht nauwelijks bij houden. Hij dacht aan de geheimzinnige map die hij in zijn wapenkluis had gestoken. Toch zal hij moeten wachten tot hij naar huis ging en dan Snorretjes lamsnietjes bereiden. Ach ja... om tweeëntwintig uur fluks naar ’t Blazoen waar hij met Doc had afgesproken. Het was een klein cafeetje in een kleine buurgemeente. Het cafeetje was niet bekend bij de politiediensten noch bij de stadadministratie. Alleen Doc en hijzelf kenden het herbergje. Niemand anders. Eigenlijk heeft het cafeetje een heel andere naam dan ’t *Blazoen* dat wel gekend is en zich in het centrum bevindt. Dat kleine herbergje was dan ook de enige plek waar Doc en Dom vrijuit met elkaar konden praten. Het was er nooit erg druk en er kwamen meestal enkel mannen. Je kon het een homocafeetje noemen. Dat was ook de reden waarom Dom en Doc daar steeds afspraken. Het was er erg rustig en niemand kwam je daar lastig vallen. De rechercheur dacht aan Doc’s ontboezeming inzake de afluistering. Maar waarom was de Patapouf zo erg geïnteresseerd in wat Doc doet?

Dom geloofde echter niet dat Verbeelen hem enkel en alleen afluisterde om te weten hoe hij lijken open snijdt en zijn resultaten administratief becommentarieert. Misschien zocht ze naar een manier om Doc pootje lap te zetten en hem op een wettelijke wijze een C4 te kunnen geven. Mjah...

“Chef... dat dossier bevat wel meer info maar niet datgene wat we echt zoeken.”

“Right Willy. Zeg jôh... vrij vanavond? Heel mooi. Ik pik je op rond negen uur...”